

ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ: 2016-2017

ΓΡΑΠΤΕΣ ΠΡΟΑΓΩΓΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΜΑΪΟΥ – ΙΟΥΝΙΟΥ 2017
ΜΕΣΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΜΑΘΗΤΗ/ΤΡΙΑΣ:

.....

ΒΑΘΜΟΣ : ...../100, .../20 ΥΠΟΓΡΑΦΗ: .....

Επιτρεπόμενη διάρκεια γραπτού 2 ώρες και 30 (150 λεπτά).

Μάθημα: ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Τάξη: Β΄

Ημερομηνία Εξέτασης: 02/05/2017

Ώρα Εξέτασης: 8:00- 10:30

ΤΟ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΟ ΔΟΚΙΜΙΟ ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ

ΑΠΟ ΔΥΟ (2) ΜΕΡΗ ΣΕ ΕΝΝΙΑ (9) ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ

1. ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΞΗ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΕΥΣΗ 30 ΛΕΠΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΗ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ
2. ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΘΕΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ Η ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΓΡΑΠΤΟΥ
3. ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ (2) ΜΕΡΩΝ ΣΤΑ ΦΥΛΛΑ ΕΞΕΤΑΣΗΣ
4. ΑΠΑΓΟΕΡΥΕΤΑΙ Η ΧΡΗΣΗ ΔΙΟΡΘΩΤΙΚΟΥ Η ΑΛΛΟΥ ΥΓΡΟΥ
5. ΤΟ ΚΙΝΗΤΟ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΙΕΥΣΗ

Αδίδακτο κείμενο: Προσεγγίζοντας σωστά την επιλογή επαγγέλματος και καριέρας

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ, αν όχι οι πιο σημαντικές, της ζωής μας είναι αυτές που αφορούν το επάγγελμα και την καριέρα μας. Δυστυχώς, αυτές τις επιλογές είμαστε αναγκασμένοι να τις κάνουμε σε ηλικία που δε **διαθέτουμε** την ωριμότητα, δηλαδή τη γνώση, την εμπειρία, αλλά και την **αυτογνωσία** που απαιτούν.

Για να ορίσουμε σωστά το πρόβλημα στη συγκεκριμένη περίπτωση, πρέπει να σκεφτούμε όσο γίνεται πιο αναλυτικά το τι αξίζει για εμάς από ένα επάγγελμα ή μια καριέρα. Ασφαλώς, όλοι είμαστε υποχρεωμένοι να εργαστούμε για το εισόδημα, το οποίο προσδιορίζει την ποιότητα της προσωπικής μας ζωής και αυτής όσων εξαρτώνται οικονομικά από εμάς, αφού μέσω των χρημάτων **ικανοποιούμε** αρκετές ανάγκες μας. **Όμως**, η εργασία μας μπορεί να ικανοποιεί ή να μην ικανοποιεί και άλλες ανάγκες μας που συνδέονται με την καλή ζωή, όπως την ανάγκη για σιγουριά, για ανεξαρτησία, για **ελευθερία** πρωτοβουλιών, για κοινωνική αναγνώριση, για αυτοεκτίμηση και αυτοσεβασμό, για ελεύθερο χρόνο, για ψυχική γαλήνη και ηρεμία, για δημιουργία και πρόκληση, για επίτευξη αποτελεσμάτων, για συνεχή μάθηση και ανάπτυξη, για εξουσία, για άσκηση δύναμης ή επιρροής σε άλλους, για κοινωνική προσφορά και αλtruισμό, για επαφή και σχέσεις με άλλους ανθρώπους και πιθανόν άλλες πολλές.

Ένα δεύτερο ερώτημα που πρέπει να απαντήσει κανείς, το ίδιο σοβαρά όπως και το προηγούμενο, είναι το τι είδους εργασία μάς αρέσει -θα έλεγα, ακόμη καλύτερα, μας παθιάζει- να κάνουμε. Η εργασία και η καριέρα μας, αν **αφαιρέσουμε** τον χρόνο του ύπνου μας, είναι περίπου η μισή μας ζωή. **Συνεπώς**, το να κάνουμε μια εργασία, που το περιεχόμενο της θα μας κάνει να εργαζόμαστε ευχάριστα και να το απολαμβάνουμε, αποτελεί μια κρίσιμη παράμετρο για να ζήσουμε όπως θέλουμε. Το κινέζικο ρητό που υποστηρίζει ότι «αν κάνεις τη δουλειά σου χόμπι, είναι σαν να μη δουλεύεις ποτέ στη ζωή σου» έχει μια μεγάλη δόση αλήθειας.

Ένα τρίτο ερώτημα για τη σωστή επιλογή του επαγγέλματος μας είναι να εντοπίσουμε το τι μπορούμε -με βάση τις κλίσεις, τις ικανότητες και τις νοημοσύνες μας να κάνουμε πολύ καλά. Για να απαντήσουμε σε όλα τα προηγούμενα ερωτήματα, απαιτείται αυτογνωσία, κατανόηση των αναγκών και του χαρακτήρα μας, των αξιών μας, των ισχυρών και ασθενών στοιχείων μας, των δυνατοτήτων, των αδυναμιών μας και των κλίσεων μας. [...]

Πριν κλείσω όμως το εν λόγω ζήτημα, θα ήθελα να αναφερθώ σε συνήθη αλλά σοβαρά **λάθη** που κάνουμε ως παιδιά και ως γονείς. Το πρώτο λάθος πηγάζει από τα κοινωνικά πρότυπα που μας επιβάλλονται και που δίνουν αξία μόνο σε επαγγέλματα που συνδέονται με τη δημοσιότητα, τη δόξα, τον πλουτισμό και τη μόδα, όπως οι καλλιτέχνες, οι δημοσιογράφοι, οι πολιτικοί. Είναι αυτονόητο, καταρχήν, το «ό,τι λάμπει, δεν είναι χρυσός».

Το δεύτερο λάθος, που κάνουμε συνήθως εμείς οι γονείς, είναι ότι, άμεσα ή έμμεσα, με αυταρχικότητα ή με έναν κατ' επίφαση δημοκρατικό τρόπο, επιβάλλουμε στα παιδιά μας επαγγέλματα, όχι με τα κριτήρια που προανέφερα και που αφορούν τα ίδια, αλλά με τα δικά μας κριτήρια, όπως η ανασφάλεια, οι ανησυχίες και οι φόβοι μας, οι δικές μας ανεκπλήρωτες επιθυμίες ή όνειρα, οι δικές μας ανάγκες, τα δικά μας ενδιαφέροντα και στερεότυπα που προέρχονται από το παρελθόν και το περιβάλλον μας και που δεν αφορούν τα παιδιά μας και το μέλλον τους. Το πώς θέλουν να ζήσουν τα παιδιά μας είναι δική τους επιλογή. Δική μας ευθύνη και ρόλος είναι αυτός του μέντορα και του συμβούλου.

Διασκευασμένο κείμενο του Δημήτρη Μπουραντά

I.ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

(ΜΟΝΑΔΕΣ 14)

1. Αφού μελετήσετε προσεκτικά το πιο πάνω κείμενο, να γράψετε περίληψη έκτασης 100-120 λέξεων. Το κείμενό σας πρόκειται να δημοσιευτεί στη στήλη της μαθητικής εφημερίδας «Επαγγελματικός Προσανατολισμός».
(μονάδες 8)
2. Ποια είναι η άποψη του συγγραφέα σχετικά με τον ρόλο των γονέων στην επιλογή του επαγγέλματος των παιδιών τους;
(μονάδες 2)
3. Ποιος είναι ο ρόλος των σημείων στίξης, της διπλής δηλαδή παύλας και των εισαγωγικών της 3^{ης} παραγράφου του κειμένου.
(μονάδες 2)
4. Να αναγνωρίσετε τον τρόπο και το μέσο πειθούς που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας στην πέμπτη (5^η) παράγραφο («Πριν κλείσω ... χρυσός»), τεκμηριώνοντας με στοιχεία από το κείμενο.
(μονάδες 2)

II.ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΜΟΡΦΗΣ

(ΜΟΝΑΔΕΣ 16)

A. ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΛΟΓΟΥ

(Μονάδες 6)

- A.1. Τι δηλώνουν οι πιο κάτω διαρθρωτικές λέξεις του κειμένου;
α. «Όμως» (2^η παράγραφος)
β. «Συνεπώς» (3^η παράγραφος)
(μονάδα 1)
- A.2. Να εντοπίσετε τα δομικά μέρη της 2ης παραγράφου «Για να ορίσουμε ... άλλες πολλές».
(μονάδες 3)
- A.3. Να δώσετε έναν δικό σας τίτλο στο κείμενο με σχόλιο.
(μονάδες 2)

B. ΛΕΞΙΛΟΓΙΚΑ

(ΜΟΝΑΔΕΣ 10)

B.1. Να αντικαταστήσετε τις υπογραμμισμένες λέξεις του κειμένου με μια συνώνυμή τους λέξη. (μονάδες 2)

- α. «... θα ήθελα να αναφερθώ σε συνήθη αλλά σοβαρά λάθη που κάνουμε ...»
β. «...πρέπει να σκεφτούμε όσο γίνεται πιο αναλυτικά...»

B.2. Να βρείτε τα αντώνυμα των πιο κάτω λέξεων. (μονάδες 2)

- α. ελευθερία (2^η παράγραφος)
β. αφαιρέσουμε (3^η παράγραφος)

B.3. Να γράψετε ένα παράγωγο ουσιαστικό και ένα παράγωγο επίθετο για καθένα από τα παρακάτω ρήματα:

(μονάδες 4)

	Παράγωγο ουσιαστικό	Παράγωγο επίθετο
α. ικανοποιούμε		
β. διαθέτουμε		

B.4. Να σχηματίσετε με το δεύτερο (β') συνθετικό των παρακάτω υπογραμμισμένων λέξεων μια νέα σύνθετη λέξη.

(μονάδες 2)

- α. «... αλλά και την αυτογνωσία που απαιτούν»
β. « ...με έναν κατ' επίφαση δημοκρατικό τρόπο, ...»

III. ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΓΡΑΠΤΟΥ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

(ΜΟΝΑΔΕΣ 40)

«Για να ορίσουμε σωστά το πρόβλημα στη συγκεκριμένη περίπτωση, πρέπει να σκεφτούμε όσο γίνεται πιο αναλυτικά το τι αξίζει για εμάς από ένα επάγγελμα ή μια καριέρα.»

ΘΕΜΑ:

Σε συνέδριο που θα πραγματοποιηθεί στο σχολείο σας, καλείστε να εκφωνήσετε λόγο στον οποίο θα αναφερθείτε στους παράγοντες που επηρεάζουν εσάς τους νέους στην επιλογή του ιδανικού επαγγέλματος και να αναλύσετε τα οφέλη που θα αποκομίσετε από τη σωστή επιλογή και άσκηση επαγγέλματος.

(Έκταση:350-400)

ΜΕΡΟΣ Β΄ : ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(ΜΟΝΑΔΕΣ 30)

ΔΙΔΑΓΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Α. Νικηφόρος Βρεττάκος:

Δυο μητέρες νομίζουν πως είναι μόνες στον κόσμο

Ο γιος της σκοτώθηκε πριν έξι μήνες.
Τώρα κάθε πρωί που ανοίγει την πόρτα της,
είναι ένα πένθος. Νομίζεις πως βλέπεις,
έξω από χρόνο και χώρο: το πένθος.

Το βράδυ, το ίδιο: 5
Σπρώχνει την πόρτα
σα να σωριάζεται. Μπαίνει τρεκλίζοντας,
ανάβει το φως. Η μαύρη της μπόλια
είναι λυμένη. Οι άκρες της κρέμονται
ως κάτου στο πάτωμα. Στον τοίχο, αντικρύ της 10
η εικόνα ταραίζεται. Η Παναγία τη βλέπει,
τρέμουν τα χέρια της, θα της φύγει θαρρείς,
θα της πέσει το βρέφος της.

Τα χείλη της σφίγγονται, η κόκκινη 15
μαντίλα της παίζει. Θέλει να την
βοηθήσει, αλλά — το σπίτι είναι έρημο.
Δεν έχει σε ποιον ν' αφήσει σ' αυτόν
τον κόσμο για μια στιγμή το παιδί της.

Ερωτήσεις:

Α.1. Το πιο πάνω ποίημα ανήκει στη μοντέρνα ποίηση. Να δώσετε δύο (2) χαρακτηριστικά γνωρίσματα της μοντέρνας ποίησης με συγκεκριμένες αναφορές στο ποίημα. (μονάδες 2)

Α.2.α. Σε ποια συναισθηματική κατάσταση βρίσκεται η μητέρα στο ποίημα και γιατί; (μονάδες 2)

β. Με ποια εκφραστικά μέσα αποδίδεται αυτή η συναισθηματική κατάσταση; Να εντοπίσετε και να αναφέρετε δύο (2). (μονάδες 2)

γ. Ποια στάση κρατά η Παναγία απέναντι στη μητέρα; Εξηγήστε. (μονάδες 2)

Β. Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης:

Το μοιρολόγι της φώκιας

Κάτω από τον κρημνόν, οπού βρέχουν τα κύματα, όπου κατέρχεται το μονοπάτι, το αρχίζον από τον ανεμόμυλον του Μαμογιάννη, οπού αντικρίζει τα Μνημούρια, και δυτικώς, δίπλα εις την χαμηλήν προεξοχήν του γιαλού, την οποίαν τα μαγκόπαιδα του χωρίου, οπού δεν παύουν από πρωίας μέχρις εσπέρας, όλον το θέρος, να κολυμβούν εκεί τριγύρω, ονομάζουν το Κοχύλι —φαίνεται να έχη τοιούτον σχήμα— κατέβαινε το βράδυ βράδυ η γρια-Λούκαινα, μία χαροκαμένη πτωχή γραιία, κρατούσα υπό την μασχάλην μίαν αβασταγήν,* δια να πλύνη τα μάλλινα σινδόνιά της εις το κύμα το αλμυρόν, είτα να τα ξεγλυκάνη εις την μικράν βρύσιν, το Γλυφονέρι, οπού δακρύζει από τον βράχον του σχιστολίθου, και χύνεται ηρέμα εις τα κύματα. Κατέβαινε σιγά τον κατήφορον, το μονοπάτι, και με ψίθυρον φωνήν έμελπεν* εν πένθιμον βαθύ μοιρολόγι, φέρουσα άμα την παλάμην εις το μέτωπόν της, δια να σκεπάση τα όμματα από το θάμβος του ηλίου, οπού εβασίλευεν εις το βουνόν αντικρύ, κι αι ακτίνες του εθώπευον κατέναντί της τον μικρόν περίβολον και τα μνήματα των νεκρών, πάλλευκα, ασβεστωμένα, λάμποντα εις τας τελευταίας του ακτίνας.

Ενθυμείτο τα πέντε παιδιά της, τα οποία είχε θάψει εις το αλώνι εκείνο του χάρου, εις τον κήπον εκείνον της φθοράς, το εν μετά το άλλο, προ χρόνων πολλών, όταν ήτο νέα ακόμη. Δύο κοράσια και τρία αγόρια, όλα εις μικράν ηλικίαν της είχε θερίσει ο χάρος ο αχόρταστος.

Τελευταίον επήρε και τον άνδρα της, και της είχαν μείνει μόνον δύο υιοί, ξενιτευμένοι τώρα· ο εις είχαν υπάγει, της είπον, εις την Αυστραλίαν, και δεν είχε στείλει γράμμα από τριών ετών· αυτή δεν ήξευρε τι είχαν απογίνει· ο άλλος ο μικρότερος εταξίδευε με τα καράβια εντός της Μεσογείου, και κάποτε την ενθυμείτο ακόμη. Της είχε μείνει και μία κόρη, υπανδρευμένη τώρα, με μισήν δωδεκάδα παιδιά.

Πλησίον αυτής, η γρια-Λούκαινα εθήτευε τώρα, εις το γήρας της, και δι' αυτήν επήγαινε τον κατήφορον, το μονοπάτι, δια να πλύνη τα χράμια* και άλλα διάφορα σκουτιά* εις το κύμα το αλμυρόν, και να τα ξεγλυκάνη στο Γλυφονέρι.

αβασταγή: μπόγος

έμελπεν: ρ. μέλπω, τραγουδώ

χράμια: υφαντά, στρωσίδια

σκουτιά: ρούχα

Ερώτηση:

Β.1. Στο πιο πάνω απόσπασμα κυρίαρχη είναι η αντίθεση ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο. Να αναφέρετε δύο (2) παραδείγματα που να τεκμηριώνουν αυτήν την επιλογή του αφηγητή.

(μονάδες 4)

Γ. Ηλίας Βενέζης, *Το νούμερο 31328* (Κεφάλαιο ΙΖ) & Διδώ Σωτηρίου, *Οι νεκροί περιμένουν(αδίδακτο)*

Ηλίας Βενέζης, Το νούμερο 31328 (Κεφάλαιο ΙΖ)

Έτσι με τον καιρό, χωρίς να το καταλαβαίνουμε, τυφλά αρχίσαμε, οι μαφαζάδες* κι εμείς, να ερχόμαστε σιμά. Να πλησιάζουμε. Τα βράδια έρχονται πιο ταχτικά και κάνουν παρέα μαζί μας. Λέμε μαζί τα βάσανά μας. Και στην κουβέντα δε μας λεν πια «γεσήρ*». Με τη βαριά ανατολίτικη φωνή τους το προφέρνουν γεμάτο θερμότητα και καλοσύνη:

— Αρκαντάς (σύντροφε).

Στις δουλειές που πάμε μήτε χτυπούν πια μήτε βλαστηθούν. Σαν δεν είναι μπροστά κανένας ρωμιός τσαούς* κάνουν πως δεν βλέπουν και μας αφήνουν να καθόμαστε. Τουτουνοούς τους τσαούς τους τρέμουν, γιατί τους σπιγουνεύουν άναντρα στους αξιωματικούς.

Το μεσημέρι, στο «παϊντός*», ξαπλώνουμε μαζί κάτω απ' τον αψύ ήλιο και τρώμε το ψωμί μας. Μιλούμε φιλικά, κι έτσι πολλές φορές περνά η προσδιορισμένη ώρα για ανάπαυση. Τότες αυτοί, φοβισμένοι, μας σηκώνουν ήμερα ήμερα, σα να μας παρακαλούν:

— Άιντε, σύντροφοι, σηκωθείτε.

Σηκωνόμαστε με βαριά καρδιά να ξαναπιάσουμε δουλειά. Κι αυτοί, σα να φοβούνται μη βαρυγκομούμε μαζί τους, μας χτυπούν στον ώμο φιλικά:

— Τι να κάμουμε, αρκαντάς; Ο θεός να μας λυπηθεί, κι εσάς κι εμάς.

Να μας λυπηθεί. «Κι εσάς κι εμάς». Το λεν πια σχεδόν μόνιμα. Άρχισαν να μη μπορούν να ξεχωρίζουν τις δυο μοίρες, τη δική τους και τη δική μας. Τρέμουν τους αξιωματικούς τους και τους τσαουσάδες τους δικούς μας. Αυτούς τους ίδιους μισούμε κι εμείς. Ικετεύουν για το «μεμλεκέτ*», ένα καλύβι κάπου. Κι εμείς,

Λοιπόν;

μαφαζάδες: φύλακες
γεσήρ: σκλάβος
τσαούς: υπαξιωματικός υπεύθυνος

σε ομάδες αιχμαλώτων
παϊντός: διακοπή
μεμλεκέτ: πατρίδα

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Διδώ Σωτηρίου, Οι νεκροί περιμένουν (απόσπασμα)

Αρχίσαμε να βαδίζουμε πιασμένοι απ' το χέρι, κοντά ο ένας στον άλλον, χαμένοι, μουδιασμένοι, δισταχτικοί, σαν νά 'μαστε τυφλοί και δεν ξέρουμε πού θα μας φέρει το κάθε βήμα που αποτολμούσαμε. Γυρεύαμε ξενοδοχείο στο λιμάνι για ν' ακουμπήσουμε και να περιμένουμε τους δικούς μας. Όπου όμως κι αν ρωτούσαμε, παίρναμε την ίδια στερεότυπη απόκριση:

— Απ' τη Σμύρνη έρχεστε; Δε δεχόμαστε πρόσφυγες.

— Μα θα σας πληρώσουμε καλά, άνθρωποι του Θεού, έλεγε η θεία Ερμιόνη.

Εκείνοι επέμεναν στην άρνησή τους:

— Φοβόμαστε τις επιτάξεις. Δε μάθατε λοιπόν πως στη Χίο, στη Μυτιλήνη, στη Σάμο έφτασε προσφυγολόι, κι επιτάξανε όλα τα σχολεία, τα ξενοδοχεία, τα πάντα;

— Τί θέλαμε, τί γυρεύαμε μεις να 'ρθούμε σε τούτον τον αφιλόξενο τόπο, έλεγε η κυρία Ελβίρα. Τί θέλαμε και τί γυρεύαμε να χωριστούμε από τους άνδρες μας!

Στο τέλος βρέθηκε ένας αναγκασμένος ξενοδόχος και μας έδωσε ένα σκοτεινό, άθλιο δωμάτιο με έξι κρεβάτια. Για πότε γινήκαμε πραγματικοί πρόσφυγες δεν το καταλάβαμε. Μέσα σε λίγα εικοσιτετράωρα όλος ο κόσμος αναποδογύρισε.

Βαπόρια φτάναν το ένα πίσω από τ' άλλο και ξεφόρτωναν κόσμο, έναν κόσμο ξεκουρντισμένον, αλλόκοτο, άρρωστο, συφοριασμένο, λες κι έβγαινε από φρενοκομεία, από νοσοκομεία, από νεκροταφεία. Έπηξαν οι δρόμοι, το λιμάνι οι εκκλησιές, τα σχολεία, οι δημόσιοι χώροι. Στα πεζοδρόμια γεννιόνταν παιδιά και πέθαιναν γέροι.

Ερωτήσεις:

Γ.1. Πώς αντιμετωπίζονται οι Έλληνες- αιχμάλωτοι στο **Νούμερο 31328** από τους Τούρκους και πώς οι Έλληνες- πρόσφυγες στο **Οι νεκροί περιμένουν** από τους ομοεθνείς τους; (μονάδες 6)

Γ.2. α. Ποιο κοινό στοιχείο αποδεικνύει τον αυτοβιογραφικό χαρακτήρα των δύο αποσπασμάτων; Να στηρίξετε την απάντησή σας με αναφορές στα αποσπάσματα. (μονάδες 2)

β. Γιατί, πιστεύετε, επιλέγεται από τον αφηγητή ο πληθυντικός αριθμός στους τύπους των ρημάτων και στα δύο αποσπάσματα; (μονάδες 2)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

Δ. Αντώνης Σαμαράκης:

Η κόντρα

«Βάζει μπρος ο πυγμάχος, ανεβαίνει κι ο συνάδελφός του... Ο Φώντας στέκεται σα χαμένος... σύννεφα μαζεύονται ψηλά... κάτι γειτόνοι παρακολουθούν, ένας ή δύο κάνουν το σταυρό τους... κάτι παιδιά παίζουν μπάλα... και καθώς φεύγει ολοταχώς η νεκροφόρα, ο Φώντας, η πετσέτα πάντα στον ώμο και στο χέρι το ξυράφι και το πινέλο, τρέχει, τρέχει ο Φώντας όσο μπορεί πιο γρήγορα, φωνάζοντας και κλαίγοντας, κλαίγοντας και φωνάζοντας:

- Την κόντρα, Γιώργη μου ... να με συγχωρείς, Γιώργη μου, με πήρε η ώρα και δεν πρόλαβα να την τελειώσω, Γιώργη μου εκεί στη λακκουβίτσα, Γιώργη μου... τη λακκουβίτσα της τύχης, Γιώργη μου...»

Αφού μελετήσετε το πιο πάνω απόσπασμα και λαμβάνοντας υπόψη ολόκληρο το κείμενο, να απαντήσετε στις ακόλουθες **ερωτήσεις**:

Δ3.α. Ποιος μιλά στο πιο πάνω απόσπασμα, ποια ιδιότητα έχει, ποια είναι η σχέση του με τον Γιώργη; (μονάδες 4)

β. «Ο Σαμαράκης έχει μια καταπληκτική ικανότητα να εκπλήττει τον αναγνώστη, διαψεύδοντας τις προσδοκίες του με το να κρύβει χρήσιμες πληροφορίες, τις οποίες αποκαλύπτει στο τέλος». Το χαρακτηριστικό αυτό γνώρισμα του συγγραφέα παρατηρείται στο συγκεκριμένο διήγημα; Εξηγήστε. (μονάδες 4)

Οι Εισηγήτριες

Καλλιόπη Βαρνιώτη

.....

Παναγιώτα Ξενοφώντος

.....

Η Συντονίστρια

Κυριακή Μαύρου- Ταλιώτου, Β.Δ.

.....

Ο Διευθυντής

Θεόδωρος Ηλία

.....